

HOTEL- VÆRELSE NR. 13.

Drama i 4 Akter

HOVEDPERSONERNE:

Storforbryderen Barton. (*G. Helios*)

Gill, hans Medhjælper. (*E. Rosenbaum*)

Detektiv Williams.

Marquise de Loire.

Handlingen foregaar i en Storstad.

Det er lykkedes Detektiv Williams at fange den frygtede Storforybder Barton. Detektiven fører Forbryderen til Domhuset, hvor denne skal afvente Forhør og Dom.

En Dag, da Barton gennem Korridorerne paa Domhuset føres til Forhørsdommeren, genkender han sin Mødhjælper Gill, der forklædt som Postbud vil søge at sætte sig i Forbindelse med ham. Barton, der har ventet Gill, er forberedt paa Mødet; pludselig lader han som om han faar ondt, og er ved at besvime. Betjenten rækker ham et Glas Vand, og da Glasset bliver stillet tilbage paa Hylden ved Vandkummen, sidder der paa det et lille Stykke Papir, som Barton har holdt skjult paa Indersiden af Underlæben.

Da Betjenten er gaaet med Fangen, bemærter Gill sig Glasset og iler hjem til Tilflugtsstedet, der ligger i det yderste og mest skumle Distrikt af Storbyen.

Han tager Papirlappen af Glasset. Efter at have behandlet denne med forskellige Kemikalier, opvarmer han den, og følgende hemmelighedsfulde Ord træder frem:

„Fængslet — Afskedslys — Pille.“

Disse er tilstrækkelige for Gill, og han begynder Fabrikationen af den mystiske Pille.

Forklædt som Dame lykkes det Gill at komme i Forbindelse med Barton, og da de to Kammerater i Domhusets Samtaleværelse med et Kys tager Afsked med hinanden, faar Gill Pillen fra sin egen Mund skubbet over i Bartons.

Nu har Storforybderen Midlet i Hænde til at undslippe, og det lykkes ham ved Hjælp af Pillen under Transporten i Fangevognen fra Domhuset til Fængslet, at bedøve Fangevogteren; medens han selv uskadt undslipper og optages af Gill, der i en Automobil hele Tiden har fulgt Fangevognen.

Da de er i Sikkerhed paa deres Tilflugtssted, og Gill ved et Bæger vil byde Vennen velkommen hjem, falder Bartons Øjne paa en Avisnotits:

„Marquise de Loire kom i Gaar til Byen og tog ind paa Hotel Excelsior. Marquisen, der er bekendt for sine pragtfulde Juveler, skal gennemgaa en Kur hos Nørvelægen, Professor Jamson.“

Her er allerede en Lejlighed til at gøre et godt Kup,

og de to Kammerater giver sig straks til at lægge Planen herfor.

Forklædt som Indier tager Barton ind paa Hotel Excelsior. Det lykkes ham at faa Værelse Nr. 11, medens Marquisen beboer Værelserne Nr. 12 og 13.

Barton, der maa blive i Rollen, klæder sig i Selskabsdragt; nu vil han undersøge Lokaliteterne, og overvejer hvorledes han kan gaa angrebsvis til Værks. Da han kommer ud i Hotelgangen, lægger han Mærke til, at man fra begge Ender af Gangen gennem Tværgange kan komme til Trappen, der fører ned til Hotellets Forhal.

Idet han kommer ned i Forhallen, ser han, at Portieren er alene; han beder denne bringe sin Paraply op paa Værelset, og idet Barton bliver staaende i Forhallen, udfører Portieren, da ingen Tjener eller Piccolo er til Stede, personligt Ærindet.

Efter at Portieren er kommet op ad Trappen til den oven over liggende Etage, i hvilken Bartons Værelse findes, gaar han gennem den venstre Tværgang til Værelse Nr. 11.

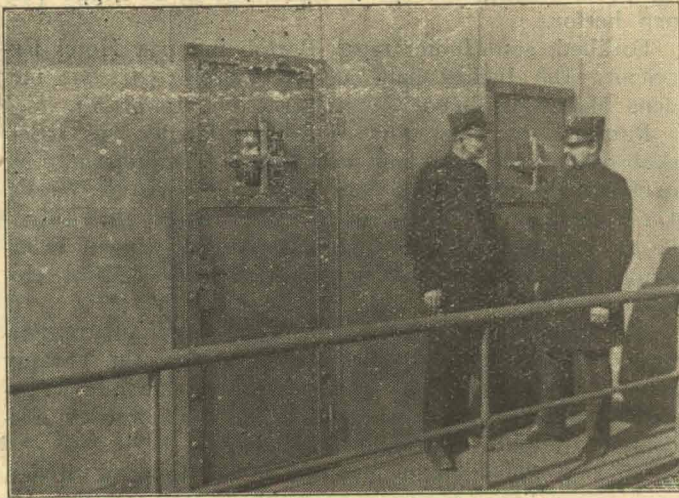
Imidlertid lister Barton sig op ad Trappen og gaar ad højre Tværgang, og paa Hjørnet af denne og Hotelgangen bliver han staaende og lytter, til han hører Portieren har forladt Værelset, hvorefter han selv smutter derind.

Nu har Barton overfor Portieren bevist sit Alibi, idet Portieren kun kan tro, at Indieren er gaaet ud.

I spændt Forvirring sidder Barton i sit Værelse og afventer Begivenhedernes Gang. Da kommer Marquisen og hendes Selskabsdame hjem fra Teatret. Barton hører dem komme ind i Salonen ved Siden af sit Værelse, og hastigt klæder han sig om. Han forsyner sig med Gummisko og Gummihandsker, og over Hovedet trækker han en Hætte, der giver ham et frygtindgydende Udseende.

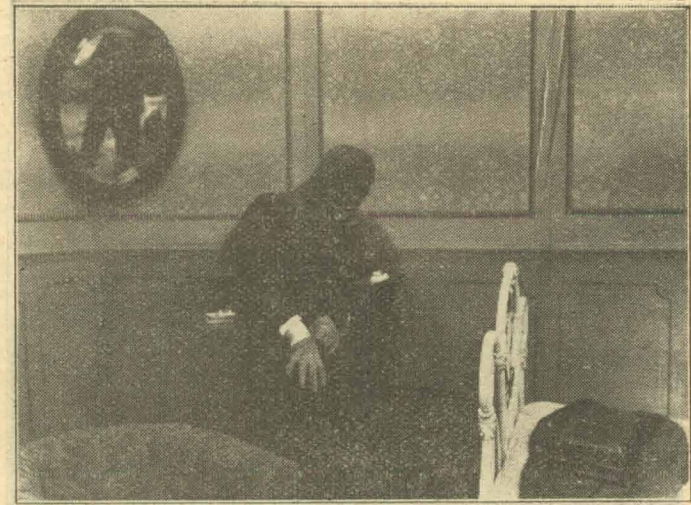
I Salonen, der er Værelse Nr. 12, sidder Damerne og nyder en Forfriskning. Barton lister sig gennem Hotelgangen til Marquisens Soveværelse, der er Værelse Nr. 13, og fra denne Stue kan han gennem en Glasdør iagttage Damerne. Marquisen, der er en Ynder af god Vin, drikker adskillige Glas; men tilsidst bliver hun træt og vil til Ro. I Hast skjuler Barton sig bag Vinduesportieren, og fra sit Skjulested kaster han begærlige Blikke paa Smykkerne, som Selskabsdamen tager af Marquisen. Kort efter sendes Selskabsdamen bort. Nu er Barton alene med den rige Dame.

Marquisen gaar hen til Vinduet for at trække Por-

tierne sammen, da bliver hun Forbryderen var. Det Chock af Rædsel og Skræk, som hendes angrebne Nerver faar, er hende for meget, og ramt af et Hjerteslag styrter hun om.

Dette kommer Barton ganske uventet. Skulde Selskabsdamen komme tilbage og finde Marquisen, vil hele Hotellet straks komme i Oprør, saaledes at det vil være umuligt for Barton at slippe ud med Juvelerne. I Hast udarbejder hans klare Hjerne en snild Plan. Roligt gaar han hen til Døren ud til Hotelgangen, og

idet han forlader Værelset, trykker han paa Ringeparatet og skynder sig ind i sit eget Værelse.

I Portierlogen falder Klap Nr. 13 ned. Tjeneren sendes op, han banker paa Døren, men da han intet Svar faar, gaar han ind, og her finder han Marquisen. Rædselsslagen iler han ned og kalder Portieren til, og begge styrter op paa den Dødes Værelse.

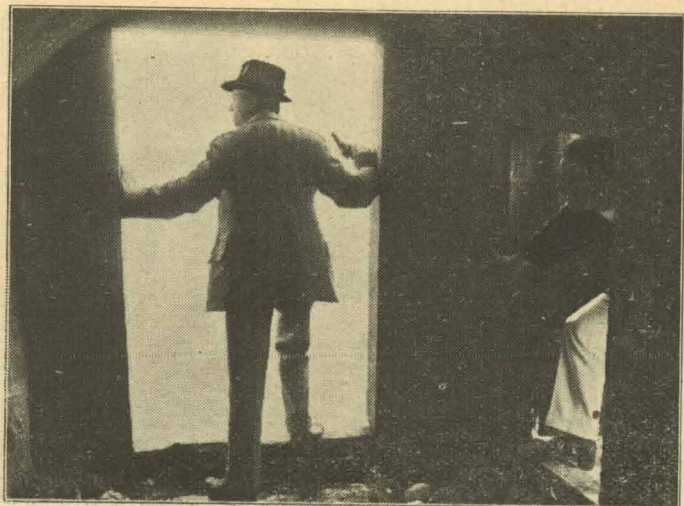
Barton har imidlertid fuldendt sin Omklædning og staar lyttende ved Døren. Da Portieren og Tjeneren

atter iler ned i Forhallen for at tilkalde Politi og Læger, iler han ind i Nr. 13, bemægtiger sig Juvelerne, hvorefter han atter trykker paa Ringeapparatet.

Da Portieren og Tjeneren igen ser Klap Nr. 13 falde ned, bliver de som forstenede. I Hast løber de op paa Værelset; men idet de som sædvanlig gaar gennem den venstre Tværgang ind i Hotelgangen, staar Barton lyttende ved Hjørnet i den højre Tværgang, og imedens

de er inde paa Værelse Nr. 13, lykkes det Barton uset at slippe gennem Forhallen ud af Hotellet.

Selskabsdamen kommer til, og da Juveltyveriet opdages, bliver der stor Bestyrtelse.

Da Barton en Time efter kommer tilbage til Hotellet, er Politi og Opdagere ivrigt i Gang med at undersøge Mysteriet. Næste Dag afrejser Barton, og ikke Skygge af Mistanke er faldet paa den noble Indier.

Detektiv Williams er blevet tilkaldt for at løse Gaaden. Omhyggeligt undersøger han Marquisens Værelser, men uden Resultat. Han udspørger nøje Hotelpersonalet, og da han gennemgaar Hotellisten med Portieren, erindrer denne, at Indieren netop forlangte Værelset ved Siden af Marquisen. Muligvis dette vil være et Spor, og Williams undersøger nu Indierens Værelse. Paa Bordet, paa Glassene, overalt søger han efter Fingeraftryk, men det synes som hans Bestræbelser ikke skulle lykkes ham, da endelig finder han et svagt Aftryk paa Skohornet.

Da Barton under Omlædningen skulde skynde sig, kom han til at rive en Finger af Gummihandsken. Aftrykket af denne Finger er det, Williams finder.

I Politiprotokollen ser han, at Fingeraftrykket er Bartons. Nu gælder det at faa fat i denne snedige Forbryder, men hvorledes? —

Williams faar opspurgt den Chauffør, som kørte en Indier fra Hotel Excelsior. Chaufføren fører Williams til et lille Hus i en skummel Gade i Udkanten af Byen.

Ved Indgangsdøren bliver Forbryderne grebne af Betjentene; Barton slipper imidlertid løs, men da han ser, at Detektiven er undsluppet Flammedøden og er i Færd med at klatre ned fra Taget, maa han lade sin Kammerat i Stikken.

Medens Gill af Betjentene føres til Politistationen, bliver Barton skarpt forfulgt af Williams. Igennem Gyder og Smøger gaar den spændende Forfølgelse, indtil Barton naar en øde Bygning, der ligger ved Havnen.

— — — Han river et Blad af sin Lommebog og skriver:

„Mr. Williams!

Vend om! Bag denne Dør venter der Dem kun eet: Døden.

Barton.“

og da han ser Detektiven komme, smutter han ind i Bygningen.

Williams finder Sedlen. Et Øjeblik standser han og betænker sig, men det er kun et Øjeblik, saa river han Sedlen i Stykker og med Revolveren i Haanden genoptager han Forfølgelsen.

Gennem det øde mystiske Hus flygter Barton. Ad

Vindeltrapper og gennem skumle Korridorer gaar Flugten. Tilsidst forsvinder han ned gennem en Lem; men Williams er stadig efter ham. Da kommer Barton ind i en Gang, der fører ud til Havet, og i en lille Sidegang skjuler han sig.

Detektiven kommer ind i Gangen; medens han staar ved Vandet spejdende ud over dette, idet han tror, Barton er undsluppet den Vej, lister Forbryderen sig hen mod Detektiven, parat til at skubbe ham ud i Vandet. Williams hører ham komme, og med Lynets Hast vender han sig om. I det samme er de to Mennesker i en voldsom Nævekamp. Under denne falder de begge i Vandet, og Barton forsøger at drukne Detektiven. Denne, der stadig har Revolveren i Haanden, maa i Nødværge forsvare sig, og med Kolben giver han Barton et saadant Slag, at denne besvimer og gaar til Bunds.

Williams svømmer i Land. — Udmattet efter den voldsomme Kamp kommer han ud af Indgangsdøren til Huset. Der finder han Stumperne af Papiret, som han rev itu. Han tager en af disse op. Paa denne staar: „Døden. Barton.“

Han bliver besynderlig til Mode, og ved Tanken om, at Barton selv led den Død, som han havde spaaet ham, tænker han uvilkaarligt paa den Skæbne, der maa være forudbestemt hvert Menneske.

